

Les pàgines d'aquest setmanari, des de la seua fundació, no han estat precisament un vehicle favorable al partit del govern. I no ens hem estalviat la crítica, sovint directa i dura, a molts aspectes de la gestió del PSOE tant en l'administració de l'estat com a la Generalitat valenciana i a les administracions municipals. Això, de vegades, ens ha produït més d'una situació incòmoda, cosa d'altra banda lògica per a qualsevol mitjà d'expressió realment independent.

Tanmateix, al País Valencià, és una realitat difícilment refutable que qualsevol alternativa efectivament possible —és a dir, en el moment actual, l'alternativa de dretes— podria significar en molts terrenys un retrocés de conseqüències imprevisibles. Per desgràcia per a la societat valenciana, la dreta, ací, no és encara una opció política moderna, tolerant, constructiva i capaç d'assumir un projecte mínim de normalitat cívica i cultural per al nostre país. Ho hauria de ser, ho podrà ser en un futur, però ara per ara no ho és. Els valencians es mereixen una altra dreta política, però encara no la tenen. La que tenen, la que tenim —salvades moltes excepcions personals i locals— no és encara *presentable*. Si d'això, que molta gent pensa i tem, calia alguna demostració, ara l'estan donant amb la seua actuació a l'Ajuntament de València.

L'administració socialista de la capital valenciana no ha estat certament un model de bondats i, tornem a insistir, des d'ací l'hem criticada sempre que ha calgut. Però un mínim de coherència, i un mínim de projecte global i de visió de futur per a la ciutat, sí que n'hi ha hagut. Amb moltes limitacions i amb molta timidesa, durant els anys que han tingut majoria absoluta i no l'han aprofitada prou. Amb moltes mancances i vacil·lacions, però eren ja primers passos en un camí possible. Ara, tot això està en perill, i amb això algunes coses de molta transcendència per a tots els valencians.

La dreta municipal, segurament paradigma i expressió màxima de totes les contradiccions, de les actituds profundament reaccionàries del conjunt de la dreta política valenciana, té un projecte de destrucció per a València.

És molt simple: no *poden* governar la ciutat, tot i disposar de majoria en el consistori, però sí que poden *impedir* que ningú la governe. No poden imposar un projecte per a València, perquè no en tenen cap —i si en tenen, cadascú pel seu compte, fa feredat pensar quin projecte pot ser, en molts aspectes: en el cultural i lingüístic, sense anar més lluny—, però sí que poden impedir que cap projecte qualle i s'aplique. No poden aspirar al protagonisme de la

construcció, però han aconseguit —amb la inestimable ajuda d'algun òrgan de premsa— el protagonisme del bloqueig de tot moviment, del xantatge i de posar bastons a tota roda que vulga avançar. Amb això, de moment, triümfen i es conformen. No els importa que la ciutat estiga encara sense pressupost aprovat, sense crèdits per a inversions i despeses necessàries, sense pla d'ordenació, amb multitud d'obres i de projectes paralyzats: és el seu triümf. No els importa. Al contrari, que València haja d'exhibir la misèria de certes ideologies quasi-feixistes aprovant mocions contra la figura i l'obra de Fuster, o que haja d'exhibir misèries culturals reduït al ridícul uns premis literaris, és també, per a ells, un gran èxit.

Sobretot, no els importa, ans el contrari —en fan gala, i és el seu objectiu— que circule cada vegada més una sensació d'impotència, d'esterilitat i ineficàcia de les institucions democràtiques: sobre la ruïna de la confiança popular, sobre la pèrdua de tot sentit cívica, sobre l'excitació demagògica, sobre l'arrasament de la cultura, de la ra-

cionalitat i de la tolerància, sobre tot això preparen el seu assalt al poder. És una vella i coneguda estratègia.

I de tot això, algú n'és especialment responsable, i en algun lloc caldrà algun dia demanar explicacions: ¿per què ho fan? Que AP participe en maniobres profundament corrosives de la democràcia, que UV no tinga més projecte que ser i estar *contra* tot allò que signifiqui tolerància i raó, que el CDS jugue el joc de la desestabilització permanent, tot això, ¿quin objectiu real té, més enllà del reduït àmbit del poder municipal? ¿A què s'estan entrenant, uns i altres?

València: Projecte de destrucció